

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Sv. Teatern.

(Ri.)
N:o 229.

Lit.
Sw.
Dram.

Damm, Janne

KARL XV I HVAR DAGSLAG

ELLER

ETT ÄFVENTYR PÅ ULRIKSDAL.

DRAMATISK SKISS I EN AKT.

SVENSKT ORIGINAL.

ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

Pris 35 öre.

KARL XV I HVARDAGSLAG

ETT ÄVENTYR PÅ BLIKSDAL

DRAMATISKT SKISS I EN AKT.

STRECKT ORIGINAL

KARL XV I HVAR DAGSLAG

ELLER

ETT ÄFVENTYR PÅ ULRIKSDAL.

DRAMATISK SKISS I EN AKT.

SVENSKT ORIGINAL.

STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

PERSONER:

KARL XV, konung af Sverige.

JERNBERG, smedsmästare från landsorten.

HANS HUSTRU.

ANNA, deras dotter.

JANNE HAMMARSTEDT, smedsgesäll.

DAHL, målare.

Händelsen tilldrager sig på Ulriksdal.

STOCKHOLM.

ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1892.

Teatern föreställer ett skogsparti.

Första scenen.

KUNGEN (*civilt klädd*).

Så är jag äntligen min egen herre,
jag, härskarn öfver tvenne kungariken,
har list och tusen omsvep nödgats bruka
för att ett ögonblick få vara ensam
i dessa undersköna skogar. Här
är jag blott människa, här är jag fri
från hvarje boja etiketten pålagt.

Jag Söderns myrtenlundar sett, jag andats
det starka doftet af millioner blommor,
men hjärtat dock så väl som ögat längtat.
beständigt åter till det kära Norden
och till dess stolta gran- och furuskogar,
ett diadem kring bergens hårda tinnar,
där barren vällukt med linneans blandas,
det starka med det blyga smälter samman.

Jag tackar dig, allgode Gud, att du
min vagga ställde här högt upp vid polen,
att Skandinavien blef mitt fosterland,
mitt sköna, minnesrika fosterland.

Du, som i hjärtas hvarje vinkel läser,
för hvilken ingen tanke är fördold,
du vet att Svea aldrig ägt en son,
som henne högre älskat har än jag!

I nattens stilla timme har jag gråtit
af sorg att jag ej alla kunnat göra
så lyckliga som jag det önskat. Ack,
ej kungen har den makt, som världen tror,
hans goda vilja ofta maktlös är.

Min lott ej blef att segerns lagrar fläta
kring Sveas hjässa och kring egen tinning.
Jag nekar ej, att blodig lager hägrat
i mina drömmar understundom, men
min kärlek till mitt fosterland mig lärde
att offra egen lust för allmänt väl,
och fredsäll var min styrelse som Freys.
Om eftervärlden ej mitt namn skall minnas
med samma vördnad som de stora Vasars,
och om det ej som tolfte Karls skall skimra,
så stolt som norrsken på en nattlig himmel,
är jag dock viss att Saga skall engång
min enkla lefnadsruna teckna så:
Han längtade att öfva krigets bragd,
men fredsäll dock uti sin graf blef lagd;
en son utaf sin tid dess fel han ägde,
och uppå guldvikt ej sitt ord han vägde,
ty hjärtat ständigt han på läppen bar
och i förställningskonst han främling var.
Dock Karl den femtonde var fosterländsk
till själ och hjärta och en äkta svensk.

(En talltrast höres sjunga i skogen.)

Haf tack, du lilla fågel, för den drapa
du ägnar kungen, i hvars makt ej står
att dig belöna som din sång förtjänar.
Hvad underbara toner, skära, rena
och sammansmältande i harmoni
som änglars sång i himlens drömda rike.
Du sångens furste, låna mig din tunga
att jag mitt hjärtas känslor mäktar sjunga!
Matt klinga nu min harpas slag, den finner
ej uttryck för den eld i själen brinner;

för fattigt språket är, det saknar ljud
att fly på sångens vingar upp till Gud!

(En lärka höres drilla.)

Hvad nya toner! Det är lärkan, som
en konstlös dikt till alltets herre sänder,
hans godhet prisar och allt skapadts skönhet.
Hvad du är lycklig, lilla lärka, där
du svärfvar högt bland molnen, jublande
och tolkande din kärleksglöd för henne,
som gladt beundrande på tufvan sitter,
och vid sitt hjärta värmer kärlekspanter.
O, att som du jag hade vingar, kunde
mig lyfta upp i etherns rena rymder
och där min kärlek och min längtan tolka.
Min kungakrona med dess gyllne ringar,
jag glad vill byta ut mot dina vingar.

(En dufva kuttrar.)

Förunderligt! Bevingad sångarkör
tycks här ha möte stämt. Männ för att hyllning
åt kungen gifva? Ja, naturens konung,
men ej den svaga varelse, hvars purpur
för dem har tusenfaldigt mindre värde,
än guld det strödt på minsta fjärils vinge.

(Sång af flera fåglar på en gång.)

Jag dig förstår, du lätta fåglaskara,
snart skall som du på vingar bort jag fara,
på dödens svarta vingar. Ej jag rädes
för gravens mörker, snarare jag glädes,
ty när en gång af döden lösas banden,
som mig vid stoftet fäst, skall fria anden
som fågeln lyfta sig från jordens grus
och glad sig svinga till Gud faders hus.

Ja, om en nådig Gud mig det tillåter,
som liten fågel vill jag vända åter

till Nordens skogar, för min själ så kära,
och stämma in i sången till Hans ära.

(Sätter sig grubblande något afsides.)

Andra scenen.

JERNBERG. FRUN. ANNA. JANNE (*bärande en stor korg*).

JERNBERG. Nu tror jag att vi ha traskat nog omkring i det gröna; min mage är tom som en bälg måndagsmorgonen.

JANNE. Och både armar och ben behöfva lilla supen som konfonium. Det är ett godt stycke att larfva hit från Jerfva när man på ena armen släpar en korg, som väger sina tio lispund, och på den andra har hängande ett kvinnfolk, som väger lika mycket, och man dessutom är dålig tuftrampare, såsom en duglig smed alltid är det. Jag vill hellre sko ett halft dussin ostyriga kampar än traska omkring i det gröna med fruntimmer, som gjorde mycket bättre om de stannade hemma, kokte kaffe och förtalade sin nästa, i stället för att stryka land och rike omkring för att få det nöjet att gapa på kungen. Liksom om han vore ett underdjur.

FRUN. Så han pratar, Janne. Kan han då icke inse, att sedan man med järnvägen kan komma till Stockholm, så skämmas man riktigt att ej som alla andra civiliserade människor kunna tala om den stora stadens märkvärdigheter. Och det märkvärdigaste i hela Stockholm är naturligtvis kungen, eller hur, Janne Hammarstedt?

JANNE. Det är klart som en masugnsseld att man gärna vill se kungen, men därför behöfver man väl ej att löpa omkring i busksnären. Här lära vi ej få se honom.

FRUN. Janne är en tvärvigg. Han kunde minsann gärna ha stannat hemma.

JANNE. Då hade mästern fått bära korgen.

JERNBERG. Är det nu gnabb igen mellan Janne och fruntimren. Det var alldeles nödvändigt att Janne följde med, dels för att bära korgen och dels för att passa på sin fästmö.

ANNA. Ännu har jag icke blifvit hans fästmö, och jag vill heller inte blifva det.

JERNBERG. Janne har mitt ord och det är tillräckligt, flicka. Nog nu om den saken. Duka upp förrådet, mor, så taga vi oss en gammal ärlig svensk sup, på det vi med klara strupar må kunna hurra när vi få se kungen.

FRUN. Genast, go'a Jernberg.

ANNA. Jag skall hjälpa mamma. (*De duka på en sten.*)

JERNBERG (*till Janne*). Jag har så ofta sagt dig att du skall låta bli att träta med fruntimmerna. Därmed är det tids nog till efter bröllopet, då kan du gärna i mån af behof draga till med storsläggan för att visa att du är herre i huset, men innan prästen nitat er samman, råder jag dig att taga lilla hetsen och klappa varligt om din fästmö som vore hon af glas eller skröplig som ett sockerlamm.

JANNE. Jag skall försöka att lyda farbrors råd, men att vara i sällskap med fruntimmer utan att bli arg, är lika svårt som att sticka fingrarna i ässjan utan att få dem brända.

FRUN. Nu är allt i ordning, mina herrar.

JERNBERG. Då slå vi oss ned i gröngräset. Men hvad är det för en gynnare, som sitter där borta? Han ser så olycklig ut som om han fått mer än ett af sina järn brända. Är kanske en af de där stockholmherrarna, som ha kredit hos skraddarn, men inte på värdshuset, och som därför under en grann rock ofta skyla en tom mage. Nå, i så fall kan han prisa sin lyckliga stjärna, som fört mig i hans väg, ty aldrig skall någon kunna säga om smeden Jernberg från Småköping att han ej delat både sin flaska och sin brödkaka med den, som haft torr hals och tom mage. Och en smed be-

höfver gud ske lof inte knussla så länge vår herre låter honom ha ett par friska och starka armar i behåll och kungen sörjer för fred i landet. (*Går bort till kungen och slår honom på axeln.*) Har han lust att ta en sup med en bit tilltugg till härute i gröngräset?

Tredje scenen.

DE FÖRRA. KUNGEN.

KUNGEN. Hvem är du? Hvad vill du?

JERNBERG (*afsidet*). Han tar mig visst för någon annan efter han säger du till mig. (*Högt*.) Jag behöfver visserligen icke dokumentera mig hvarken med pass eller dopsedel, ty jag är i lofligt ärende stadd, men jag är smedsmästare Jernberg från Småköping, fruntimren där äro min hustru och min dotter, och gossen är min gesäll och blifvande svärson.

ANNA. Ne-ej, pappa.

JERNBERG. Håll mun, flicka, du skall ha honom, säger jag. Vi äro resta hit upp till Stockholm för att roa fruntimren, och det ha vi råd till, ty gamle Jernberg är icke alldeles utvalsad, skall jag säga, har egen gård i Småköping och två kor i sin egen stadslycka, men nu tyckte fruntimren som så, att de omöjligen kunde resa från Stockholm utan att ha sett kungen. (*Lyfter på mössan.*) — Gud bevare honom! — Och som hans majestät för närvarande regerar på Ulriksdal, så ha vi seglat till Jerfva med ångbåt och därifrån knogat hit att riktigt få glo och gapa oss förnöjda på honom. Jag har emellertid för princip att aldrig företaga något af vikt på fastande mage, och därför har morsgumman tagit med sig en försvarlig matsäck . . . ja, ja, bastant skall maten vara, om den skall fylla något i smedsmagar — och nu vill jag fråga herrn, om han vill slå sig ned

i gröngräset hos oss och hålla till godo med hvad huset eller rättare matsäcken förmår?

KUNGEN. Kan en obekant mottaga er gästfrihet? Ni känner mig ju ej, min herre.

JERNBERG. Misstag, herre. Liksom gamle Jernberg blott behöfver kasta ögat på en häst för att veta huru den står under skoningen, så ser jag också strax hvad en karl går för, och jag vågar både slägga och bälg på att han är en hederlig karl, som hvem som helst kan dricka ett glas samman med utan fruktan för att vid närmare bekantskap behöfva skämmas för det. Se så, gör nu intet krus, där står mor redan och niger med tre glas på brickan. Hvad är det för dumheter, mor, nog ser du att vår gäst är en rättfram herre, som man ej behöfver genera sig för. Tag du din lilla pinne som vanligt, jag vet att du tycker om en liten tår någon gång, och det vore synd att förtänka en ärlig borgarhustru uti. Drick oss nu till, mor!

FRUN (*sätter ett glas till på brickan*). Herrn må icke tro att det är någon vana.

KUNGEN. Genera er ej för mig, min goda fru. Jag tackar er för er vänliga inbjudning, mästare Jernberg; jag mottar den med nöje och mot villkor att en annan gång få bjuda igen, om tillfället så fogar.

JERNBERG. Skål då allesamman. (*De dricka.*) Inte är jag någon fyllbalt... Gud bevare mig från att någonsin bli så usel... men jag kan ej neka till att när man så här är ute för att roa sig, så gör en liten tår på tand rätt godt i det gamla skrofvat. Tag för sig af rätterna, herre, annars blir han ovän med gumman min, som icke tål att någon petar i maten. Skär ett stycke af skinkan, Anna, och bjud herrn, men ingen stockholmsbit, utan en ärlig, reel småköpingsskifva, som man kan slägga på i tjugufyra timmar, om det kniper.

ANNA. Var så god, min herre.

KUNGEN. Tack, mitt vackra barn. (*Afsides.*) Den här skinkan smakar förträffligt, det var länge sedan jag hade så god aptit. Jag får visst skicka en af mina kockar i lära hos den hederliga smedshustrun. (*Högt.*) Jag tviflar på att jag kan bjuda er lika god förtäring igen, herr Jernberg.

JERNBERG. Gör också detsamma, min herre. Jag bjuder icke för att bli bjuden igen, utan därför att jag tycker om hyggligt sällskap och hellre törstar ihjäl än jag super ensännare.

FRUN. Vi bjuda af godt hjärta, kära herre. Tag kruset, Anna. Ölet har jag själf bryggt, det är både sött och starkt, och om farsgubben ej narras, så smakar det hembryggda gammaldagsölet bättre än det bäska tyska ölet uppe i Stockholm.

JANNE. Det är ju hartsvatten och ingenting för en karl att dricka.

KUNGEN (*tar kruset, som Anna bjuder, och dricker.*) I sanning, min fru, ert öl är godt, och äfven om det hade något mindre af de egenskaper, som nu verkligen utmärka det, så kunde det ju ej annat än smaka förträffligt, då det iskänkes af en så förjusande Hebe.

JANNE. Hör på, min herr stockholmare, jag är flickans fästman eller ämnar ett bli det i all tukt och ära, och jag har följt med för att passa på henne.

ANNA. Huru ofta skall jag säga Janne att jag vill honom ingenting och att jag är stor nog att gå för mig själf?

JANNE. Betviflas ingalunda, men man får icke alltid göra som man vill här i världen, och mästern säger alltid att en glödgad järnstång och en listig kvinna kan man aldrig handskas nog försiktigt med och bör framför allt aldrig släppa ur ögonsikte. Ja, nu har jag sagt min mening, och jag slåss med den, som säger Anna sådana saker, som jag ej begriper.

FRUN. Fy, Janne, hur kan han tala om att slåss, när vi äro ute för att roa oss? Sitt nu vackert in på en sten, ät, drick och var beskedlig. Föråt honom, herre, han menar ej så illa som han säger.

JANNE (*brummande*). Det beror ju på herrn själf, om det skall bli slagsmål eller ej. Låt bli att tala tyska eller arabiska eller annat abrakadabra med flickan och jag skall vara from som en oskodd bondkamp, men jag misstänker allt, som jag icke förstår, och blir jag retad, sparkar jag omkring mig som en ung fåle första gång den skall ha skon under fötterna.

KUNGEN. Jag har visst icke för afsikt att förnärma er.

JANNE. Då är allt bra igen, men herrn ser mig ut att vara karl till att förvrída hufvudet på en flickjänta, och därför tänkte jag...

JERNBERG. Men den gången tänkte du dumt, min kära Janne, ty icke vill herrn flickungen något. I Stockholm finnas flickor nog utan att stockholmarna behöfva leta efter landsortsflickor. Slutet därför fred, mina herrar, och beseglen den med ett glas vin, riktigt god svensk vara, vuxen på buskarna hemma i trädgården och bryggd af samma snälla matmor, som bryggt ölet. (*Tar ett glas från en bricka, som Anna bjuder.*)

KUNGEN (*tar som de andra ett glas*). Skål, mina herrar och damer!

JERNBERG. Nej stopp, min herre, först kungens skål, såsom det höfves ärlige svenske män, som i fred och sämja dricka ett glas i konungens egen skog. Jag förstår mig ej på att hålla långa tal, och det är icke alltid att dessa äro de bästa, men hvarje redlig svensk älskar sin hurtige, folkvänlige kung, och ur mitt hjärtas djup, stiger därför dagligen bönen: Gud bevara konungen! Skam för den, som ej dricker i botten för Karl den femtonde. Hurra! (*Dricker, de andra likaså.*)

KUNGEN (*rörd*). Tack, mina vänner, tack!

JANNE. Han tackar för det rara vinet, men jag tror, Gud härde min slägga, att han icke dricker i botten. Jag kan lugna mig, när det blott gäller en flicka, ty en sådan kan man väl få igen om man skulle råka att tappa bort den första, men skolkar han när det är fråga om att dricka en skål för kungen, då är Janne Hammarstedt lika litet att leka med som en i full gång varande stångjärns-hammare. (*Kastar upp ärmarna.*) Förstår han meningen, herr stockholmare?

JERNBERG. Jag hoppas att min herre icke är någon bland de där stockholmska bråkmakarne, som man så ofta läser om i tidningarna?

KUNGEN. Nej, jag är allt annat än bråkig af mig, och jag försäkrar er, att ingen kan högre än jag glädja sig öfver att svenske män dricka en välmenande skål för kung Karl. (*Dricker och håller det tömda glaset mot tunnageln.*) Det håller nagelprofvet, mina herrar.

JANNE. Kungen är en bra karl, och jag slåss med den, som säger annat än det bästa om kung Karl.

KUNGEN. Lugna er, min vän, jag skall visst icke tala illa om honom. (*Afsides.*) Det är många nog, som göra det ändå. (*Högt.*) Jag är tvärt om mycket konungst sinnad af mig; jag kan nästan som Josef af Österrike säga att det hör till mitt yrke.

JANNE. Vi behöfva då icke slåss den här gången. Det kunde för öfrigt varit trefligt nog att få ett nappatag med en stockholmare, men jag tviflar på att dessa fina herrar förstå att bruka knytnävarna, och det är icke roligt att slåss utan med den, som kan ge stryk igen.

ANNA. Har herrn sett kungen?

KUNGEN. Många gånger, min unga dam. Jag ser honom dagligen (*afsides*) i spegeln.

ANNA. Han är en mycket vacker karl, säger man.

KUNGEN (*förlägen*). Det kommer an på hur man tar det.

JANNE. Inga slingerbultar, herre. Kungen är den vackraste karlen i riket, och jag slår in skallen på den, som vågar att säga annat. När han ser på sina kära svenskar, är hans ansikte mildt som en ängels på en altartaffla, och han är medgörlig som en järntråd, hvilken man kan linda om fingrarna, men tänker han på ryssen, så blir han arg och ser så bister ut som Karl den tolfte i snödrifvorna. Har jag rätt, eller skola vi slåss, herre?

JERNBERG. Vinet går dig redan i hufvudet, käre Janne, herrn där disputerar ju icke med dig.

JANNE. Men han ser misstänkt ut. Han håller bestämdt icke med kungen.

KUNGEN. Å jo, nog håller jag med kungen alltid, det kan ni vara viss på, min goda Hammarstedt.

JANNE. Är det tvärsäkert? Kan han lägga fingrarna på bibeln och svära på det?

KUNGEN. Till och med det, men det behöfves icke, ty jag blir visst den siste som går från kungens parti.

JANNE. Då äro vi af samma skrot, och jag tycker därför att vi kunna se hvarandra i synen.

KUNGEN (*förvånad*). Hvad menar ni?

JERNBERG. Janne tycker att herrarna kunna lägga bort titlarna och dricka brorskål. Jag tycker så med, och så dricka vi farbrorskål med detsamma. Kan nog hända att du vid glaset fått sämre farbror än gubben Jernberg, min nye bror. Skål bror! (*Klingar med kungen.*)

KUNGEN (*muntert*). Skål, farbror! (*De klinga och trycka händerna.*)

JANNE. Skål, bror! (*De klinga och trycka händerna.*)

KUNGEN. Skål, bror!

JANNE. Det var böfveln hvad du tar hårdt i handen, bror, är du också smed?

KUNGEN. Nej och ja. Jag är maskinarbetare. (*Afsides.*) Jag sköter om hela statsmaskineriet.

JERNBERG. Hvad heter du, min nyaste bror?

KUNGEN. Kalle Frisk.

JERNBERG. Godt, min kära Kalle, nu kan du säga moster åt gumman min och dricka dus med snärtan där. Jag är viss på att hon gärna klingar med dig blott för att få kyssa en så hygglig karl. I Småköping följer kyssen alltid på duskålen. Det är väl så i Stockholm med?

ANNA (*förlägen*). Så pappa talar.

JERNBERG. Å, pullan min, jag vet nog hvad de unga flickorna tycka om och de gamla gummorna med, för resten. Icke sant, du har ingenting emot att vår vän säger moster till dig och med en kyss beseglar släktskapen?

KUNGEN. Det är en dålig karl, som ej gärna kysser ett vackert fruntimmer. (*Tar glasét.*) Skål, moster! (*Kysser frun, som klingar något förlägen.*) Skål, syster! (*Kysser Anna.*)

JANNE. Du är nästan något het på gröten, bror; det får dock gå efter jag ser på det, men, vid alla släggor i världen, om någon kysser min fästnö när jag inte ser det, då är Janne Hammarstedt farlig att komma för nära.

ANNA. Låt bli att kalla mig er fästnö, Janne, ty jag blir det aldrig.

JERNBERG (*till kungen*). Kan du begripa, min bror, hvad en flicka kan ha att anmärka mot en så hygglig gosse som förste gesällen på min verkstad?

KUNGEN. Hon tycker väl icke om honom.

JERNBERG. Och hvarför skulle hon inte tycka om honom? Han är en duglig arbetare, super sig sällan full utom om söndagarna och på kungliga namnsdagar...

JANNE. Det är af vördnad för kungen, farbror.

KUNGEN (*leende*). Tackar ödmjukast!

JERNBERG. Han är fredlig som en nyfödd ankunge, när ingen ofredar honom, men har han väl hunnit bli varm i ett slagsmål, så slår han ned alla, som komma honom i vägen.

JANNE (*mumlar*). Stryk ska de ha, lymlarna!

JERNBERG. När han om söndagarna är tvättad och nyrakad, ser han nästan så fin ut som en sergeant eller en bodbetjänt.

KUNGEN. Betviflas ingalunda.

JANNE. Skulle tro det.

JERNBERG. Kan nu en smedsdotter önska sig en bättre man; någorlunda nykter, stark som en björn och med knytnävar, som äro hela ortens förskräckelse.

KUNGEN. Kärleken låter ej kommendera sig.

JERNBERG. Det få vi se. Hjälper ingenting annat, så ställer jag henne att draga bälgen i verkstaden. Får hon stå där i fjorton dagar och se Janne smida så att gnistorna flyga omkring, som flingor i en snöstorm, så kommer nog kärleken af sig själf skulle jag tro.

KUNGEN (*muntert*). Möjligen, om hon såge med edra ögon, farbror, men nu äro smeden och smedens dotter icke af alldeles samma tanke i afseende på hvad egenskaper, som hos en man äro mest älskvärda. Har jag ej rätt, min lilla Anna?

ANNA (*förlägen*). Nog kan en karl vara hygglig utan att ha så förfärliga knytnävar som Janne Hammarstedt.

KUNGEN. Där hör ni det, farbror. Lyd därför mitt råd och låt Anna själf välja sin make; tro mig, hon har skarpare blick än ni, farbror, i den frågan, och noga räknadt, så är ju afgörandet viktigare för henne än för någon annan.

FRUN (*afsides till kungen*). Ni är en god herre och lägger edra ord så väl att jag nästan hoppas att gubben skall lyssna till dem. (*Högt*). Det är ju alldeles mina ord, Jernberg: låt flickan råda sig själf, så får hon också skylla sig själf.

ANNA. Ack ja, goda pappa, Fredrik är så hygglig, fastän han icke har fingrar som knip-tänger.

JERNBERG. Nå, vid sju millioner uppslitna släggor, så slapp det ändtligen fram. Det är således en herr Fredrik som förvridit hufvudet på dig. Det måtte väl ändå ej vara den där ulfspegelein, som dref omkring i trakten af Småköping i fjol somras, förstörde färg och suddade ned papper, men icke tog sig det ringaste nyttigt före.

ANNA. Goda pappa, Fredrik är ju målare.

JERNBERG. Suddare är han, det säger jag och det står jag till. (*Till kungen.*) Hvad tycker du väl, min bror, är icke världen rent upp- och nedvänd då en grofsmeds dotter kan gå åstad och förgapa sig i en så onyttig varelse, som denne herr Fredrik, hvilken ritat gubbar, skrifver vers och andra dumheter? Jo, det vore just en trefflig svärson att få. Har man nånsin hört att en sotare gifter sig med en mjölnardotter. Jag kan just undra hvaraf det unga paret skulle lefva, ty icke har gamle Jernberg lust att slägga ihop födan åt en latmask, som ritat gubbar. Fy tusan! Vore fyren ändå en ärlig handtverkare, som kunde måla en vägg eller stryka ett plank, så vore saken åtminstone värd att tänka på, ty en sådan man kunde kanske försörja hustru och barn, men en gubbritare! Lossade jag ej på pungen, så ritade han kanske af mig också och satte mig i en tidning till åtlöje för godt folk. Jo, jag tackar, nej, jag betackar mig för en sådan svärson. Hammarstedt har mitt ord, och de tu skola smidas samman ju förr desto hellre. Är bara bröllopet väl öfverstökadt, så kommer kärleken själfmant, det är en gammal erfarenhet.

KUNGEN. Jag har dock hört att gamla märken slå icke in nu för tiden.

JANNE (*brummar halffull*). De skola slå in, annars slår jag in dem.

JERNBERG. Det tjänar till ingenting att spilla krut på döda kråkor och därför tala vi icke mera om den saken. Nu gå vi upp till slottet och laga

att vi få se kungen. Jag skall nog känna igen honom, jag har ju så ofta sett honom.

KUNGEN. Känner ni kungen personligen?

FRUN. Jag har aldrig förr hört dig tala om att du sett kungen.

JERNBERG (*muntert*). Hvem har ej sett kungen? Jag ser honom ju dagligen hvarje gång jag vänder en slant mellan fingrarna.

JANNE. Riktigt, mäster. På samma sätt har också jag sett kungen, och jag vill hålla min största slägga mot en urmakarhammare på att jag känner igen honom vid första ögonkastet.

KUNGEN. Är du så säker på det, Hammarstedt?

JANNE. Vill du nu återigen reta mig, stockholmare? Tror du att jag är så dum att jag ej skulle känna kungen? Jag vill ta stryk af en skräddare om jag ej känner Karl den femtonde på hundra famnars afstånd.

KUNGEN. Vi få väl se när vi komma fram till slottet. Hvad tror min unga väninna, Anna, kan också hon känna igen kungen?

ANNA. Jag tror det, och dessutom har Fredrik Dahl lofvat att vara oss till mötes här; han har länge varit i Stockholm och har således troligen sett kungen personligen.

KUNGEN. Fredrik Dahl! Det namnet tycker jag mig ha hört förr.

ANNA. Han har målat åtskilliga tafior, som varit ganska fördelaktigt omnämnda i tidningarna.

KUNGEN. Så är det. Det är en talangfull ung man.

ANNA (*afsides till kungen*). Ni ser så god ut, min herre, hjälp mig . . .

KUNGEN. Jag trodde att vi skulle säga du till hvarandra.

ANNA. Det är af pappas vanliga infall. Han dricker brorskål med alla människor, men det förekommer mig att ni icke är som våra andra bekanta, att . . . att . . . att . . . Jag kan icke säga du till er.

JERNBERG (*tar kungen under armen*). Det tycks som om flickan fattat förtroende för dig. Jag går med gumman och Hammarstedt något förut; föreställ henne att hennes far ingenting högre önskar än att bereda hennes verkliga lycka och att en smeddotter aldrig kan få det bättre än om hon blir smedhustru. Under det mannen står hela dagen i verkstaden som en sotig arbetsmyra, kan hon sitta i stugan i full putsning, hålla kafferep och smörja kräset med varma hvetebullar. En far, som vill ställa riktigt bra till för sin dotter, bör gifta bort henne med en rask smed. Lär henne att inse hvad som är hennes sanna lycka.

KUNGEN. Farbror är en hedersman, och jag skall söka att motsvara farbrors förtroende genom att göra Anna begripligt hvad som är hennes sanna lycka.

JERNBERG. Tack, min hedersbror, vi mötas uppe vid slottet. (*Släpper armen.*)

KUNGEN. Vid stora gräsplanen.

FRUN (*tar kungen något afsides*). Jag kan se på er att ni är en bra karl och att ni har ett godt hjärta. Säg ett vänligt ord så väl åt Jernberg som till Anna, så att ingen af dem förifrar sig.

KUNGEN. Ni önskar då icke detta giftermål?

FRUN. Jag vill blott att Anna skall bli lycklig, och jag tror ej att någon lycka kan finnas i ett kärlekslöst äktenskap.

KUNGEN. Ni är en god mor. Lita på mig, min fru, moster skulle jag säga; jag skall göra hvad jag kan för att bereda er dotters lycka.

FRUN. Nå, Gud belöna dig, ädle man! (*Går bort till Jernberg.*)

KUNGEN. Vi träffas vid slottet.

JANNE (*tar kungen under armen*). Vill du göra mig en tjänst, min vän och broder?

KUNGEN. Gärna, om jag kan det.

JANNE. Kan jag göra dig en tjänst igen, så är Janne Hammarstedt ingen fähund, det kan du vara viss på. Vill du låna en krischa för att rumla upp

i dag, så håll till godo; det har ingen hast med återbetalningen.

KUNGEN. Tack, bror, för tillbudet, men jag har hvad pengar jag behöver.

JANNE. Är du ovän med någon och unnar honom ett godt kok stryk, så säg blott ett ord till Janne Hammarstedt... Du förstår mig nog?

KUNGEN. Fullkomligt, men jag är karl att reda mig själf.

JANNE. Man vet aldrig hvad som kan hända, och skulle du i en snäfver vändning behöfva ett par knytinäfvar, så skämmas dessa icke för sig.

KUNGEN. Jag skall komma ihåg det. Men hvad var det för en tjänst du ville be mig om?

JANNE. Som du hört, så är Anna icke af alldeles samma tanke som hennes far beträffande det tillämnade giftermålet med mig.

KUNGEN. Nej, icke alldeles.

JANNE. Fruntimmer lära stundom få sådana där underliga griller i hufvudet, men det är väl som gubben Jernberg säger, att kärleken kommer först efter bröllopet.

KUNGEN. Du är då mycket kär i henne?

JANNE. Å nej, också jag får vänta med kärleken till den behagar komma efter bröllopet.

KUNGEN. Hvarför vill du då gifta dig med henne?

JANNE. Å, herre Jemine, en hustru måste man ju ha när man skall bli sin egen. Nu ha Jernberg och jag kommit öfverens om att jag skall öfvertaga verkstaden, och då får jag naturligtvis taga flickungen med, ty det faller ju af sig själf att gubben vill att verkstaden skall stanna i slakten. En praktig jänta är det, det kan ingen neka, och när hon nu har en så god hemgift, så tycker jag att det passar alldeles förträffligt att vi svetsa våra järn samman. Nu vill jag bedja dig, som tyckes mig vara en riktig hedersknyffel, göra detta klart för Anna, så kunna vi fira vår förlofning här på

Ulriksdal. Var säker på att det skall bli god och riklig traktering, ty Janne Hammarstedt har en hel veckolön på fickan. Kan jag lita på dig?

KUNGEN. Jag skall gifva Anna det bästa råd jag kan.

JANNE. Då är jag nöjd, ty du inser nog att ingen flicka kan få bättre man än en rask smedsgesäll. Jag går förut och lämnar dig ensam med Anna; vi träffas om en stund uppe vid slottet. (*Går med Jernberg och frun, som jämte Anna hopsamlat matsäcken i korgen, hvilken Janne tar.*) Nu skall man åter knoga med den dumma korgen.

Fjärde scenen.

KUNGEN. ANNA.

KUNGEN. Vi äro ensamma. Öppna ditt hjärta för mig, barn, jag vill göra hvad jag kan för att hjälpa dig.

ANNA. Ert ansikte och framför allt edra ögon säga mig att ni har ett godt hjärta och att jag kan hysa förtroende för er.

KUNGEN. Det kan du också, liten Anna.

ANNA. Vår verkgesäll är en mycket hygglig karl, åtminstone påstår pappa det, men jag rår ju ej för att jag hos en man söker andra egenskaper än Janne har och att jag icke kan bli kär i hans knytnäfvar, om de också voro ännu fruktansvärdare än de nu äro.

KUNGEN. Och en annan, en man med mindre starka knytnäfvar, den lofvande artisen Fredrik Dahl, har knipit ditt lilla hjärta, icke sant?

ANNA. Fredrik är så vacker, så manlig. Han svärmar för allt stort och skönt i konsten, så väl som i naturen. När han visar mig utkastet till sina taflor, tycker jag mig försatt i den tid och bland de människor, som de skildra, och när han läser

upp sina verser för mig, o, då känner jag mig så obeskrifligt lycklig; på fantasiens vingar svingar sig min själ upp i diktens härliga regioner, jag glömmmer världen och den småaktiga verkligheten, men ack, blott för att sedan desto bittrare erinras därom.

KUNGEN. Och ingår icke en smula egoism i din kärlek, unga flicka? Föredrager du icke den fina herrn framför arbetarn därför att du tror att artisten kan bereda dig ett bekvämare lif än det, som väntar dig som smedshustru?

ANNA. O, min herre, huru kan ni så misskänna mig! Jag älskar Fredrik af hela min själ, men jag vet icke själf hvarför. Jag drömmer mig som den högsta jordiska lycka att få vandra vid hans sida genom lifvet, att med honom få glädjas öfver hans framgångar, om han vinner sådana, och trösta honom i motgången, om en sådan faller på hans lott. Utan klagan skall jag dela hans fattigdom och arbeta som den ringaste daglönerska, om nöden så kräfver, lycklig om min möda belönas med en tacksam blick från hans snillrika ögon. Allt, allt vill jag göra för honom, allt vill jag uppoffra för att få kalla honom min make.

KUNGEN (*rörd, afsides*). Lycklig den man, som är så älskad. Jag är viss på att min Lova skulle gjort detsamma för mig. (*Högt*.) Din kärlek är ren och innerlig. Förtvifla ej. Jag lofvar dig att du skall få din Fredrik och det med både din fars och smedsgesällens medgifvande.

ANNA. Haf tack för dessa ord! Men hvem är ni, som tror er att kunna uträtta ett sådant underverk? (*Skälmskt*.) Ni måste visst vara en liten smula trollkarl.

KUNGEN. Icke utan, som du snart nog skall få se. Och nu har jag ju uträttat alla mina kommissioner, ehuru kanske icke så som man väntat det, men jag lofvade ju endast att arrangera allt till det bästa, och det bästa är att du får den du älskar, eller hur, Anna?

ANNA. Hvad ni ser god ut, herre!

KUNGEN. Och nu din arm, mitt vackra barn, så följas vi åt upp till slottet, där det i dag skall eklateras förlofning emellan artisten Fredrik Dahl och mamsell Anna Jernberg från Småköping. Jag blir väl bjuden på bröllopet? (*Bjuder henne armen, som hon fattar.*) Men hvem är det där kommer? Ah, jag ser på din rodnad hvem det är.

Femte scenen.

DE FÖRRA. DAHL.

DAHL. Så finner jag dig äntligen, Anna, sedan jag sprungit omkring hela skogen. Och med en herre under armen! O, om förlåtelse, ers...

KUNGEN (*lägger fingret på munnen*). Ej ett ord mera, min herre. Jag öfverlämnar åt er denna unga dam, som jag i dag sett för första gång här i sällskap med hennes föräldrar och en viss smedsgesäll, från hvilken jag lofvat att befria henne för att sätta henne i tillfälle att följa sitt hjärtas val. (*Tar Annas arm ur sin och lägger den i Dahls.*) Blifven lyckliga, barn, lyckliga genom inbördes och oafbruten kärlek. (*Hviskar till Dahl.*) Jag förbjuder dig att yppa hvem jag är förr än jag ger dig tillåtelse därtill, men till belöning för din tystlåtenhet tror jag mig kunna lofva dig att Anna inom en timme skall vara din trolofvade. (*Dahl bugar. Kungen fortfar högt.*) Jag går nu åt annat håll; vi träffas om en stund vid stora gräsplanen. (*Går med hastiga steg.*)

ANNA. Fredrik!

DAHL. Anna!

ANNA. Och du tror att denne gode herre kan hålla hvad han lofvat?

DAHL. Hans ord är kungsord, min älskade. (*De gå åt annat håll.*)

(Teatern förändras till en öppen plats framför Ulriksdals slott. Bänkar stå här och där.)

Sjette scenen.

JERNBERG. FRUN. JANNE. Sedan ANNA.

JERNBERG. Här var det vi skulle råka Karl Frisk. En treflig kurre.

FRUN. Hvad här är vackert. Det är minsann ej underligt att kung Karl valt detta slott till sitt sommarnöje.

JANNE. Jag skulle gärna vilja gå ned i stallet för att se om de förstå att sko hästar här.

JERNBERG. Därtill få vi tid nog, sedan vi sett kungen. Jag har ämnat att söka upp smedjan och bjuda mig själf på ett glas hos min ämbetsbroder. När han kommer till Småköping, så bjuder jag honom igen.

JANNE. Det var ett godt ord, farbror. Jag har hela dagen längtat att få höra den ljufva musiken af arbetande släggor och hammare, att se det glödande järnet kasta tusentals gnistor och krympa sig under de dofva slagen. Här är vackert, säger ni, frua lilla, men icke är här så vackert som i en väl ordnad smedja, det får ni väl ändå medgifva.

FRUN. Hvar och en har sin smak, och det är lyckligt för Janne att han håller sitt yrke för det bästa i hela världen.

JANNE. Det är helt naturligt, ty det är också det bästa, mamma lilla.

JERNBERG. Där kommer Anna redan. Hon måste ha gått en kortare väg än den vi letat oss fram på.

FRUN. Du är ensam, Anna. Hur kommer det sig?

ANNA (förlägen). Jo, ser ni, mina goda föräldrar, min följeslagare lämnade mig för ett ögonblick

sedan, men herr Frisk lofvade att vara här om en liten stund.

JANNE (*till Anna*). Har han fått dig att taga reson, Anna?

ANNA. Ja visst.

JERNBERG (*till Anna*). Vill du nu som jag vill.

ANNA. Ja, om pappa vill som herr Frisk vill. (*Afsides till modern.*) Herr Frisk har lofvat att ställa allt till rätta.

FRUN. Jag har då ej misstagit mig på hans öppna, redliga ansikte.

ANNA (*afsides till modern*). Det har du ej. (*Högt.*) Herr Frisk sade att det ej kommer att dröja länge innan vi få se kungen.

JERNBERG. Håll strupen klar att hurra, Janne.

JANNE. Jag har i flera timmar hållit på att klara strupen. Jag skall hurra så att örhinnorna skola brista på stockholmarna.

FRUN. Där är herr Frisk redan.

Sjunde scenen.

DE FÖRRA. KUNGEN (*klädd i slängkappa*).

JERNBERG. Välkommen åter, bror Frisk, och tack för hjälpen med dottern min. Vore det ej för respektens skull för kungen, som ju hvarje ögonblick kan komma här förbi, så skulle vi ta oss ett glas vin på saken, men nu smakär jag hvarken vått eller torrt förr än jag hurrat för kungen.

JANNE. Det är rätt, farbror. Om kungen såge oss dricka, kunde han tro småköpingarna vara riktiga supstockar, men jag vill hellre bli förvandlad till en nors och dricka vatten till döddagar än att min kung skulle hysa en dålig tanke om Småköping.

FRUN. Gud bevare oss för en sådan olycka; då finge vi sätta svart kant på kaffekopparna.

KUNGEN (*pekar åt ena sidan*). Om jag ej ser fel, så är kungen strax här. Tager upp edra slantar, så att I riktigt kunnen känna igen honom.

JANNE. Det har, vid min storslägga, ingen fara. (*De taga alla upp slantar och vända sig åt det håll, dit kungen pekat.*)

KUNGEN (*går några steg åt motsatt håll, vänder sig och afkastar hatten och slängkappan, då han står i sin bekanta husargeneralsuniform med kraschan. På hufvudet sätter han en högmössa, som han haft dold under kappan*). Vänder eder nu om, så fån I se kungen.

ALLA (*vända sig om*). Kungen!

JERNBERG och JANNE. Hurr... (*De stå med gapande munnar; fruntimren stanna midt i nävingen.*)

KUNGEN (*leende*). Hvarför blir ni så förskräckte, eller är jag kanske icke lik porträttet på slantarna?

JERNBERG. Förlåt en ringa smed, ers majestät, hans djärfhet att...

KUNGEN. Bjuda en obekant på en förträfflig sexa, som gör er hustru all heder. Allt förlåtet, kära farbror, men glöm ej att jag mottog bjudningen med villkor att få bjuda igen, och hvar kan tillfället vara bättre passande än här hemma hos mig själf. Se så, inga invändningar, godt folk, I ären välkomna på Ulriksdal allesamman.

JANNE. O, jag åsna, som ej sett bättre på mina slantar. Hvad straff får jag för det jag propone-
rade brorskål och bad herr kungen fria för mig?

KUNGEN. Det är ej så farligt, Janne Hammarstedt.

JANNE. Hurr...

KUNGEN. Tyst, tyst, min vän. Det är blott i landsorten man hurrar hvarje gång man får se kungen; här och i Stockholm ser man honom dagligen och kan således ej alltid hurra.

JANNE. Men då hurrar jag så snart jag kommer hem, ty hurra för kungen det skall och det måste jag och det så att fönsterutorna skola springa i det goda Småköping. Se här mina båda näfvar,

ers majestät, de tillhöra er, det är allt hvad jag har att gifva, men får ni många sådana närvar som Janne Hammarstedt, så Gud nåde ryssen eller dansken, om ni får lust att klå en af dem.

KUNGEN. Tack, min vän; ingen vet om ej din gifva kan komma att behövas.

ANNA. Var ej vred, ers majestät, på en oerfaren landsortsflicka, som vågade att för er yppa sitt hjärtas hemligheter.

KUNGEN. Vred? Långt därifrån, mitt vackra barn. Ditt förtroende gläder mig, och jag skall inlösa mitt ord såsom det höfves en kung. (*Till Jernberg.*) Mäster Jernberg, du är en rättskaffens man och din konung verkligt tillgifven, icke sant?

JERNBERG. Jag går i döden för ers majestät.

KUNGEN. Tack, redlige svenske man! Och du nekar ej att gifva din dotter till den man, å hvars vägnar din konung anhåller om hennes hand?

JERNBERG. Min konungs vilja är mig helig, ty jag är viss på att han ej vill annat än mitt, så väl som alla sina undersåtars bästa.

KUNGEN. Och du, Janne Hammarstedt, har visst ingenting emot att afstå från en flicka, som du ju ändå ej älskar så särdeles högt, om du får en bra smedja i stället. En af mina hofslagare är död. Vill du ha hans plats och låta Anna få den man hon älskar?

JANNE. Kan jag icke nu få hurra?

KUNGEN. Nej, därmed måste du vänta tills du kommer hem till Småköping.

JANNE. Men om jag blir kunglig hofslagare, så är jag säker på att Anna blir kär i mig upp öfver öronen.

ANNA. Var lugn, Janne Hammarstedt, det blir jag visst icke.

JANNE. Ja, kan du säga nej till en friare, som är kunglig hofslagare, så nog kan jag få mig en annan flicka. Kommer aldrig annat i fråga. Men

vi bli lika goda vänner för det, farbror. (*Trycker Jernbergs hand.*)

(*Kungen vinkar inåt kulisserna, och Dahl inträder.*)

Åttonde scenen.

DE FÖRRA. DAHL.

KUNGEN. Se där den man er dotter älskar. Var ej orolig för deras utkomst, mästare Jernberg; i våra dagar kan en konstnär med sin talang förtjäna brödet åt sig och de sina. För en af de gubbar, som kunglig hofmålare Dahl ritat, får han lika högt betaldt som om du smidde en sådan figur i kroppstorlek från topp till tå af massivt järn.

JERNBERG. Om någon annan än kungen sagt det, så hade jag svurit på att det var... jag törs icke säga hvad jag menar, men då ert majestät säger det, så tror jag det också, och då ert majestät går i borgen för att de icke svälta ihjäl, så må han i Guds namn också få henne. (*Förrenar de älskades händer.*)

FRUN. Gud välsigne er, barn!

JANNE. Far varliga med pullan, herre, ty det är skröpligt gods och duger ej att handtera med storsläggan. Gratulerar af allt hjärta och hoppas att herrskapet icke glömmer Janne Hammarstedt, när herrskapet skall låta beslå vagnen eller sko hästarna.

ANNA. Och för all denna lycka ha vi att tacka vårt tillfälliga sammanträffande med ert majestät. Huru skola vi nog kunna tacka er, konung Karl?

KUNGEN. Genom att af hjärtat bedja till Gud, att jag må bli i tillfälle att göra alla mina kära svenskar så lyckliga som I nu ären det, och att, om förtalet en gång kastar sig öfver min döda mull,

då icke lyssna därtill, utan blott erinra eder att Karl den femtondes få lyckliga stunder voro de, då han kunde bereda andras lycka. Må grafven gömma hans fel, Gud förlåta dem och människorna glömma dem för att blott minnas hans goda vilja och hans svenska hjärta.

(*Ridån faller.*)

Teaterpjäser,

lämpliga för sällskapsteatrar, med utsatt antal personer.

(h. = Herrar; d. = Damer.)

N:o	öre.	N:o	öre.
1.	Magister Bläckstadius (4 h. 7 d.)	70.	Andra tider, andra seder (11 h. 6 d.) . . . . .
3.	En födelsedag på gäldstugan (9 h. 2 d.)	71.	Tre för en (4 h. 3 d.) 50.
4.	Rika morbror (4 h. 3 d.) 50.	72.	Bark, Park och Stark (4 h. 3 d.) . . . . . 50.
10.	Hittebarnet (5 h. 4 d.) 50.	73.	Det höga C (4 h. 2 d.) 50.
11.	Positivhataren (6 h. 2 d.) 50.	75.	»På kärlekens vingar» (6 h. 4 d.) . . . . . 50.
14.	Det otroliga (3 h. 3 d.) 50.	76.	Majorskans krinolin (4 h. 3 d.) . . . . . 50.
28.	Ett resande teatersällskap (8 h. 1 d.) . . . . . 50.	77.	En kopp thé (6 h. 7 d.) 50.
29.	Den politiske kocken (4 h. 8 d.) . . . . . 50.	78.	Han reser för att roa sig (13 h. 7 d.) . . . . . 50.
30.	Flickorna på Norr (7 h. 5 d.) . . . . . 50.	79.	Den sällsynte ynglingen (2 h. 2 d.) . . . . . 25.
34.	Lilla apan (3 h. 2 d.) 25.	80.	Allas vår tant (6 h. 6 d.) 50.
37.	Hin ondes gåfva (8 h. 4 d.) . . . . . 50.	82.	Den resande studenten (4 h. 2 d.) . . . . . 50.
38.	Min vän löjtnanten (4 h. 4 d.) . . . . . 50.	83.	Den tankspridde (1 h.) 25.
46.	En midsommarnatt i Dalarne (6 h. 3 d.) . . . . 50.	84.	Sanningsvännen (1 h.) . 25.
47.	En natt i Falkenberg (2 h.) 50.	85.	Calle Glader (1 h.) . . 25.
48.	En god uppfostran (3 h. 4 d.) . . . . . 50.	86.	En gammal gosse (7 h. 5 d.) . . . . . 50.
49.	Aprilnarrit (2 h.) . . . . 50.	87.	En svartsjuk tok (3 h. 2 d.) 50.
50.	För Sent! (5 h.) . . . . . 50.	88.	Ett studentputs (5 h. 3 d.) 25.
51.	I Bohuslänska skärgården (4 h. 3 d.) . . . . . 50.	89.	Mamsell Garibaldi (3 h. 5 d.) . . . . . 25.
52.	Kusinen eller studentäfventyret (8 h. 2 d.) . . 50.	90.	Den svaga sidan (2 h. 2 d.) 50.
53.	Blekingsflickan (6 h. 3 d.) 50.	91.	Ett äfventyr i Humlegården (6 h. 3 d.) . . . 50.
54.	Tiggarflickan (5 h. 5 d.) 50.	92.	Bror Jonathan (10 h. 4 d.) 50.
55.	Den grå paletån (10 h. 4 d.) . . . . . 50.	93.	Riksdagsmannen (4 h. 2 d.) 25.
56.	Lefve fåfången (7 h. 3 d.) 50.	95.	På Hasselbacken (2 h. 1 d.) 25.
60.	Huru tiden förändrar (5 h. 1 d.) . . . . . 50.	96.	Frieri och förställning (4 h. 2 d.) . . . . . 50.
61.	Mitt andra jag (5 h. 2 d.) 50.	99.	Herre! var god tag bort er dotter (4 h. 3 d.) . 50.
63.	Hyresgäst och Husegare. (4 h. 3 d.) . . . . . 50.	102.	När man inte har möbler (6 h. 2 d.) . . . . . 50.
64.	Min hustru vill så ha det (6 h. 4 d.) . . . . . 50.	106.	Sällhet på flaskor (4 h. 2 d.) . . . . . 25.
68.	En Bengalisk Tiger (2 h. 2 d.) . . . . . 50.	107.	Karl Sabelträff (6 h. 1 d.) 25.
69.	Blixt o. Dunder (3 h. 2 d.) 50.	110.	Malins korgar (1 d.) . 25.
		112.	Aldrig för sent! (10 h. 6 d.) . . . . . 75.

N:o.	öre.	N:o.	öre.
113. Två unga löjtnanter (6 h. 3 d.)	25.	160. De nygifta (2 h. 3 d.)	50.
114. »Han är inte svartsjuk» (3 h. 1 d.)	25.	161. Tillåt min fru (4 h. 3 d.)	50.
115. Ullaskall på bal (3 h. 1 d.)	25.	162. På narri (3 h. 2 d.) . . .	50.
118. Jag ber tusen gånger om förlåtelse (3 h. 3 d.)	50.	163. En communist (2 h. 1 d.)	25.
119. Vi äro alla lika (13 h. 7 d.)	50.	164. Skäl och kärna (3 h. 2 d.)	50.
120. En söndag på Amager (9 h. 2. d.)	50.	166. Två lustiga Turar (4 h. 2 d.)	50.
121. De begge Pomadorna (4 h. 2 d.)	50.	171. En spik i nyckelhålet (2 h. 1 d.)	25.
125. Studenthataren (3 h. 2 d.)	50.	172. Ett hem (2 h. 2 d.) . . .	25.
126. Kärleken på sommarnöje (4 h. 2 d.)	25.	178. Den hvita halsduken (2 h. 1 d.)	50.
127. Ett stockholmsgeni (4 h. 2 d.)	50.	187. En anonym kyss (3 h. 2 d.)	35.
128. Fattig på mynt (7 h. 2 d.)	50.	188. Lilla sångfogeln (3 h. 1 d.)	25.
129. Ett frieri i Vestergötland (7 h. 6 d.)	50.	190. Den sjetta (3 h. 2 d.)	25.
130. Grannarne (1 h. 1 d.)	25.	191. Familjen Trögelin (6 h. 4 d.)	50.
132. Den olycklige älskaren (1 h.)	25.	192. Svensken i Paris (1 h. 6 d.)	30.
134. Studentens majnatt (1 h.)	25.	193. Det skadar inte! (6 h. 4 d.)	50.
135. Mammass gosse (1 h.)	25.	195. Salig Ferdinand (2 h. 3 d.)	35.
136. En komedi (4 h. 2 d.)	75.	196. Il Bacio (6 h. 3 d.) . . .	35.
139. En öfverste i fordna dagar (7 h. 1 d.)	50.	197. Majorens döttrar (7 h. 3 d.)	50.
140. Den gamle skådespelaren (1 h.)	25.	198. Revolutionen i Drifbänken (1 h. 8 d.)	50.
141. Den gamla aktrisen (1 d.)	25.	199. Öfverstens måg (5 h. 3 d.)	50.
142. Rosa och Rosita (4 h. 3 d.)	50.	200. Sparlakanslexor (5 h. 3 d.)	50.
143. Min tants planer (1 h. 3 d.)	50.	201. Min ros i skogen (3 h. 2 d.)	50.
144. Min son på Galejan (1 h.)	25.	213. Också en förlofning (4 h. 3 d.)	50.
145. N:o 7 (6 h. 3 d.)	50.	214. Gnistan (1 h. 2 d.)	50.
149. Friarn kommer (4 h. 2 d.)	50.	218. Mellan bjudningarna (2 h. 3 d.)	50.
150. Maskeraden i vindskammaren (5 h. 3 d.)	50.	220. »Förlåt mig!» (2 h. 1 d.)	60.
151. En liten berättelse utan namn (4 h. 2 d.)	50.	221. Svärfar (5 h. 7 d.)	75.
153. En aftonunderhållning (13 h. 5 d.)	25.	222. En tvärvigg (3 h. 2 d.)	50.
154. Under aftonsången (8 h. 3 d.)	25.	226. Pater-noster (3 h. 3 d.)	50.
155. Korp-Kersti (10 h. 4 d.)	50.	228. Småflikor (2 d.)	50.
159. Ett äfventyr (6 h. 2 d.)	25.	229. Karl XV i hvardagslag (4 h. 2 d.)	35.

1001862187

